

A nagy tettek némán is, önmagukért beszélnek

„A nagy tettek némán is önmagukért beszélnek” -talán evvel a mondattal „definiálhatnánk” Rastko Nemanjićot, avagy Szent Szávát.

Sokan nem értik, miért? Vajon miért emlékezünk meg róla minden évben? Rengeteg ember azt gondolja, hogy azért ünnepeljük január 27-ét, mert a „történet” szerint, volt egyszer réges régen egy fiatal szerzetes, aki az iskolák védőszentje. Ezért minden évben összegyűlünk, megdicsérjük a legszebb rajzokat végig hallgatjuk a pap bácsi mondanivalóját, majd kapunk csomagot az igazgatónőtől. Sokan sajnos csak szokásból ülik végig a 45 percet. Ez a fogalmazás azoknak szól, felnőtteknek, gyerekeknek, fiataloknak egyaránt, akik azért jönnek el megemlékezni mert más is úgy csinálja, netán erőltetik őket. Röviden bemutatnám, Szent Száva tettei segítségével, hogyan is kell a szívünkben megélni ezt az eseményt. A már jól ismert történettel kezdeném. Élt réges-régen egy fiatal herceg, akinek a személyiségéről annyit kellene tudni, hogy szerény, hitteli, istenfélő ember volt. Azon kívül Stefan Nemanja fia, leendő trónörökös. Legnagyobb meglepetésünkre Rastko nem vágyott a trónra, sosem volt ilyen egyéniség. Ilyen nagyravágyó, autokrata stílusú. Mindig az Isten és az Istent szolgáló élet volt a dobogó tetején. Egyszer el is szökött otthonról lóháton és szerzetessé avattatta magát. Így már nem jöhetett vissza apjához, de ő nem is akart soha. Nem bánta meg a döntését, sőt jót cselekedett. Így folyt az élete Szent Száva néven...

Sokan erre úgy reagálnak, hogy na és? Nem nagy dolog otthagyni valamit, jönnek-mennek a boldog pillanatok. Jó helyen van, miért ennyire ünnepelni? Úgyis szerb ünnep. Rengeteg ilyen kérdést hallottam, tettem már fel. Szent Száva „meghalt” értünk, csakis idézőjelben, mivel a királyi életét áldozta fel. Mennyi erő kellett neki, hogy otthagyja a trónt és egyes-egyedül nekivághjon az útnak, ahol ha szerzetessé avatják, nincs visszaút. Nincsenek ott a testvérek, az apai szeretet. A szórakozás, a szuper élet. Mind-mind ezek a fizikai dolgok, melyek nélkül manapság hosszú távon elképzelhetetlen az élet. Neki volt hite, hitte, hogy egyszer megsegíti az Isten és, hogy mindig mellette fog állni. Biztos voltak nehéz pillanatai, de megérte! Sok emberen segített és megerősítette az Istennel való kapcsolatukat. Szolgált az Urat „viharban-napsütésben”. Ezek a tettek beszélnek önmagukért. Ha mi is teszünk valamit ami jól dolog, több, mint valószínű, hogy nehéz lesz véghezvinni, mert ennek így kell lennie. Nehéz, de ha végigcsináljuk, hitteli, és ha Istent szeretnénk szolgálni, lehet, hogy nem lesz ekkora „hírnevünk”, mint Szent Szávanak, de előbb-utóbb jó helyre kerülünk ezáltal. Az isteni szeretet pedig ebben nyilvánul meg. Sokan kérdezhetik, de miért? Miért van ekkora felhajtás körülötte? Azért, mert gondoljunk csak bele, akkoriban nagyon sok írástudatlan, olykor-olykor gonosz ember élt, de az ritka volt, aki nem Istent dicsérte. Amit viszont ő tett az az emberek közt akkoriban nagyon úgymond „populáris” volt. Ma a világ nagy százaléka nem hisz Istenben, vagy hisz horoszkópokban. Ha szeretnénk, hogy emlékezzenek ránk, akkorát kell csinálnunk, mint Bill Gates vagy valami énekesnő.

Ha viszont Isten útját követjük, persze az ember létezésétől fogva bűnös, de ha igyekszünk mégis, ott valahol fenn egyszer megkapjuk az ajándékot, ami többet fog érni minden tettnél és minden szónál, sőt többet fog érni, mint egy csomag, melyet ezen a fogalmazásíró versenyen vagy rajzversenyen kapunk...

Lehőcz Emma 8.-3